

Ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς Ἀμερικῆς Γουόλτ Χουίτμαν ἐγεννήθηκε στὰ 1819, εἰς τὸ Οὐέστ-Χίλς τῆς πολιτείας τῆς Νέας-Υόρκης. Ἀφοῦ ἐμαθῆ-
τεψε σ' ἓναν δικηγόρο πρῶτα καὶ κατόπι σ' ἓνα γιατρό, στὰ 1834 τὸν βρί-
σκουμε σ' ἓνα τυπογραφεῖο, ὅπου ἔμαθε τὴν τέχνη.

Στὰ 1841 ἔγινεν ἐκδότης πολιτικῆς ἐφημερίδας. Στὰ 1850 ἔχτιζε σπιτία
καὶ τὰ πουλοῦσε, χτίζοντας καινούργια ἀπὸ τὰ κέρδη.

Μόλις στὰ 1855 ὁ Χουίτμαν παρουσιάζεται ποιητής. Ὁ πρῶτός του τό-
μος «Τὰ Φύλλα τοῦ Χόρτου» ἔκαμεν ἀμέσως μεγάλη ἐντύπωση· στὰ 1856
ἐδημοσιεύθηκε σὲ δευτέρη ἐκδοσὴ καὶ στὰ 1860 σὲ τρίτη.

Στὰ 1862 ὁ πόλεμος γιὰ τὴν κατάργησιν τῆς σκλαβιάς στίς Ἐνωμένες Πολι-
τεῖες ξύπνησε νέα αἰσθήματα μέσα στὰ στήθη τοῦ Ποιητῆ. Ἐγραψε τότες
τοὺς «Τριπανισμούς» του—τραγούδια πολεμικά, πρωτοτυπώτατα καὶ παράξε-
να. Ὁ ἴδιος δὲν ἐπολέμησεν· εἶδεν, ὅμως, τοὺς λαβωμένους νὰ ξεψυχοῦν στὰ
στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα πού ὑπηρετοῦσε βοηθὸς κι' ἄκουσε τὸ βρόντο τοῦ
κανονιοῦ ἀπὸ πολὺ κοντά.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὡς τὸ θάνατό του ὁ Χουίτμαν ἐπρόσθετε καινούργ-
για ποιήματα στὴν πρώτη του τὴ συλλογὴ πού μένει τὸ ἔργο του ἀλάκαιο.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Χουίτμαν παρουσιάζει πάρα πολὺ ἐνδιαφέρον. Καὶ
ἀντὶς νὰ πει κανεὶς ἄλλο τίποτα σὲ λίγες γραμμὲς γιὰ τὴν οὐσίαν τῶν ποιη-
μάτων του—ξέχωρ' ἀπὸ τὴ μορφὴ τους—θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναλάβει τὰ ἴδια
τὰ λόγια τοῦ Ποιητῆ, πού βρίσκονται σ' ἓνα του τραγουδι δημοσιευμένο
στὰ 1870.

«Τραγουδῶ τὸν ἑαυτὸ τοῦ καθενὸς—κάθε ἀπλὸ καὶ ξέχωρ' Ἀτομοῦ· τρα-
γουδῶ τις Ὅμαδες. —Τραγουδῶ σύμφωνα μὲ τὴ φυσιολογίαν, ἀπ' τὴν κορφή
ὡς στὰ νύχια· ὄχι μονάχα τὴ φυσιογνωμίαν, μῆτε μονάχα τὸ μυαλό· δὲν
εἶνε τοῦτα γιὰ τὴ Μοῦσα ἄξια·—λέω πὼς τέλεια ἡ Μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀξίζει
πὺς πολὺ. —Τραγουδῶ τὴ Γυναῖκα, ὅπως καὶ τὸν Ἄντρα. —Τὴ ζωὴ, τὴν ἀπειρὴ
σὲ πάθος, σὲ παλμό, σὲ δύναμιν· τὸν χαρούμενο, τὸν πού γιὰ ἐλεύθερον ἐπλά-
στηκε ἐνέργεια, κάτω ἀπ' τοὺς θεῖους τοὺς νόμους, τὸν Ἀνθρώπο τραγουδάω
τὸ Σημερινό».

Ὁ Χουίτμαν ἔγραψε σὲ πρόζα ρυθμική.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΑΛΠΙΧΤΗΣ

Ἄκου τὸν ἄγριο σαλπιχτὴ—τὸ μουσικὸ τὸν παρᾶξενο
Ποῦ φτερουγαίνει ἀθώρητος μὲς στὸν ἀγέρα σκοποὺς ἀλλόκοτους τρε-
μοσαλπίζει ἀπόψε.

Σ' ἀκούω, σ' ἀκούω, σαλπιχτὴ—ἀνήσυχος ἀρπάζω τοὺς σκοποὺς σου,
Ποῦ τώρα τρικυμίζουνη σὰν τὴ φουρτούνα γύρω μου,
Τώρα πνιγμένοι, σιγανοὶ—τώρα στὰ μάκρην χάνονται.

Ἔλα κοντά μου, σαλπικτή μου ἀσώματε — μπορεῖ ν' ἀντιλαλῇ μὲς
 στοὺς σκοποὺς σου
 Τραγοῦδι μουσικοῦ πού πέθανε — ποιὸς ξέρει μήπως ἡ ζωὴ σου ἦ
 στοχαστικὴ
 Ἦταν γιομάτη πόθους τρισευγενικοὺς — ἄπιαστα ὀνειράτα,
 Κύματα μουσικῶν ὠκεανῶν πού ἀπὸ τὸ χάος ἀναβρύζανε
 Καὶ τώρα, φάντασμά μου ἐκστατικό, σιμά μου σκύβοντας μ' ἀντιλα-
 λήτρα σάλπιγγα,
 Μόνο γιὰ μένα τ' ἀπολεῖς — γιὰ μένα μόνο ἐλεύτερα,
 Γιὰ νάν τα κάμω λόγια.

Σάλπιζε καθαρὰ κ' ἐλεύτερα — σ' ἀκολουθαίει ἡ ψυχὴ μου·
 Τώρα, στὸ ὕγρό σου τὸ πρελούντιο, γαληνὸς καὶ χαρωπὸς
 Ἀποτραβιέται ὁ κόσμος, φεύγουνε κ' οἱ δρόμοι καὶ τῆς ἡμέρας οἱ
 στιγμὲς οἱ πολυθόρυβες·
 Ἰερὴ γαλήνη, σὰ δροσιὰ, πέφτει τριγύρω μου
 Καὶ περπατῶ μὲς στὴ νυχτιὰ τῇ δροσερῇ σὲ Παραδείσιους δρόμους,
 Γύρω εὐωδιάζει τὸ χορτάρι, ὁ ὕγρος ὁ ἀγέρας, τὰ τριαντάφυλλα·
 Τὸ πνεῦμα μου πλαταίνει ἀδέσμευτο — μ' ἐλευτερώνεις, μ' ἀπολεῖς
 ἀκράτητο
 Καὶ πλέω γλυνκονανούριστος στὴ λίμνη τ' Οὐρανοῦ.

Σάλπιζε πάλι, ὦ σαλπικτή ! στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου
 Δεῖξε τὴν πεθαμένη τὴ λαμπρότη κόσμου Φεουδαλικοῦ.
 Ὡ μαγικὸ τὸ σάλπισμά σου ποῦνε ! Κάνεις καὶ διαβαίνουνε
 Εὐγενικὲς κυρίες κ' ἱππότες πεθαμένοι ἀπὸ καιρὸ—στῶν καστελλίων
 τὶς σάλες οἱ βαρῶνοι κάθονται κ' οἱ τροβαδοῦροι τραγουδᾷν·
 Πολεμιστὰδες σιδερόφραχτοι κινᾷν τὴν ἀδικία νὰ τιμωρήσουν— ἄλ-
 λοι κινᾷν νὰ βροῦνε τ' Ἅγιο Δισκοπότηρο·
 Βλέπω τὰ κονταροχτυπήματα — σφιγμένους στὶς βαρεῖες τὶς πανο-
 πλίες, βλέπω καβαλλάρηδες σὲ χρυσοφάλαρα ἅτια τοῦ πολέμου·
 Ἀκούω τὰ ξεφωνήματα — ἀκούω τὸ βρόντο ἀπὸ τὸ σμίξιμο τῶν
 ἀτσαλῶν·
 Τῶν Σταυροφόρων βλέπω πολυτάραχους στρατοὺς— Ἄκου ! βροντο-
 λαλοῦν τὰ κύμβαλα !
 Κι' ὁμπρὸς ἀπ' ὅλους καλογέροι περπατοῦν, ψηλὰ κρατῶντας τὸ σταυρό.

Σάλπιξε πάλι, ὦ σαλπικτή! Παῖξέ μου τώρα
 Τὸ μαγικὸ σκοπὸ, ποῦ κλεῖ τὰ πάντα — τὸν αἰώνιο τὸ σκοπὸ, τ'
 ἀθάνατο τραγούδι,
 Τὸν ἔρῳτα, ποῦνε ὁ παλμὸς τοῦ κόσμου—ἡ ἀπαντοχὴ κι' ὁ θάνατος·
 Σ' ἀντὶρὸς καὶ γυναικὸς καρδιά, μόνον ἡ ἀγάπη, μόνο!
 Μόνος σκοπὸς, τραγούδι μόνο ὁ ἔρῳτας — σφιχτοπερίπλοκη, τῶν
 πάντων ἀναλύτρα ἀγάπη.

ᾠ! πὼς τ' ἀθάνατα φαντάσματα πληθαίνουν γύρω μου!
 Βλέπω τὴν ἄσβυστη φωτιά ποῦ λαμπυρίζει — κυττῶ τὴ γνώριμη τὴ
 φλόγα ποῦ τὸν κόσμον ἀνάβει.
 Λάμψη ματιῶν καὶ ξαναμιμένα μάγουλα, καρδιὲς βαρειόχτυπες ἐκεί-
 νων π' ἀγαπᾶνε,
 Ἄλλες γιομάτες εὐτυχία—κι' ἄλλες βουβὲς καὶ σκοτεινὲς καὶ παγωμένες.

Ὁ ἔρῳτας, ποῦνε ὁ κόσμος σ' ὅποιους ἀγαποῦν — ὁ ἔρῳτας,
 ποῦ παιζογελάει μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τοῦ κόσμου ἀλάκαιρον
 τὰ μάκρη·
 Ὁ ἔρῳτας, ποῦνε μέρα καὶ νυχτιὰ — ὁ ἔρῳτας, ἥλιος καὶ φεγ-
 γάρι κι' ἄστρα·
 Ὁ ἔρῳτας, ἄλικος καὶ πλούσιος καὶ μεθυστικός ἀπὸ εὐωδία!
 Ὁχι ἄλλα λόγια, παρὰ λόγια Ἀγάπης — κανέναν ἄλλον στοχασμὸς
 ἀπὸ τὸν ἔρῳτα.

Σάλπιξε πάλι, ὦ σαλπικτή! Πολεμικὰ τρικύμισε, βαρὺν τραγούδια!
 Στὸ ἀλλεσμά σου γλήγορος ξυπνᾷ κάποιος ἄχός, σὰν κάποια ἀνατρι-
 χίλα—σὰν τὴ βοῦη τοῦ μακρυνοῦ τοῦ κεραυνοῦ·
 Οἱ ἀρματωμένοι, ἰδέξ! φτάνουν πολεμιστάδες—μέσα σὲ νέφη κορνια-
 χτοῦ ξαστάφτουν λόγγες·
 Βλέπω τὰ πρόσωπα, τὰ σκοτεινὰ—ρόδινες λάμπες μέσα στὸν καπνὸ
 —ἀκούω τὸ μούγκρισμα τοῦ κανονιοῦ.
 —Κι' ὄχι μονάχα πόλεμο—τὸ φοβερὸ τραγούδι σου, ἄγριε σαλπικτή,
 ὅλα τὰ δράματα τοῦ τρόμου ζωντανεύει,
 Ληστεῖες ἀλύπτες καὶ σκοτωμοὺς—ἀκούω φωνὲς, ποῦ κρᾶζουνε
 βοήθεια!
 Καράβια βλέπω νὰ βουλιάζουνε—θωρῶ φοριχτὲς εἰκόνες.

ᾠ σαλπικτή! μοῦ φαίνεται πὼς εἴμ' ἐγὼ ἡ σάλπιγγα ποῦ παίζεις!

Γιατὶ μοῦ λυώνεις τὴν καρδιά μου καὶ τὸ νοῦ—μέ σέρνεις καὶ μ' ἀλλάζεις ὅπως θέλεις·

Τώρα οἱ βαρεῖές σου οἱ νότες σὲ σκοτάδι μὲ τυλίγουνε·

Τώρα μοῦ παίρνεις κάθε φῶς χαρᾶς τὴν καθ' ἐλπίδα·

Βλέπω τοὺς σκλάβους, τοὺς γυμνοὺς, τοὺς πονεμένους κι' ὅλους, ὅσοι τυραννιοῦνται ἐδῶ στὴ γῆ·

Νοιώθω τὴν ἀπειρη ντροπὴ καὶ τῆς φυλῆς μου τὴν ταπείνωση—σὰ νάτανε δική μου·

Δικὴ μου κ' ἡ ἐκδίκηση τοῦ Ἀνθρώπου—οἱ προαιώνιες ἀδικίες, τὰ μίση κ' οἱ ἔχθρητες·

Βαραίνει ἀπάνω μου ὁ χαμός—ὅλα χαθῆκαν! Εἶν' ὁ ἐχθρός μας νικητής!

(Μὰ μέσα στὰ χαλάσματα, σὰν κολοσσός, ἡ Περηφάνεια στέκει, ἀκλόνητη ὡς τὸ τέλος· ἡ ἀντοχὴ κ' ἡ ἀπόφαση, ὡς τὸ τέλος).

8

Παιῆέ μου, τώρα, ὦ σαλπιγτὴ, στερνὸ τραγούδι·

Ἐναν σκοπὸ παιῆέ μου τώρα εὐγενικό·

Νὰ ξανανειώσης στὴν ψυχὴ μου τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστη·

Εὐπνα μου πάλι ἐσὺ τὴ γνώμη τὴν ἀργή—δειῆέ μου ὁράματα τῶν χρόνων ποὺ θαρθοῦνε·

Γιὰ μιὰ στιγμούλα μοναχὴ, τὴν προφητεία καὶ τὴν χαρὰ μὲ τὸ τραγούδι χάρισέ μου!

Ὡ χαρωπὸ καὶ πολυδύναμο τραγούδι μεσουράνιο!

Δύναμη πιότερη ἀπ' τῆς Γῆς μὲς στὸν ἀχό σου!

Νίκης σκοποὶ—κι' ὁ ἄνθρωπος ἐλεύτερος, καταχτητής!

Ὑμνοι πρὸς τὸν παγκόσμιον τὸ θεὸ ἀπ' τὸν παγκόσμιον ἄνθρωπο—παντοῦ χαρά!

Προβαίτει τώρα μιὰ νιογέννητη φυλὴ καὶ κόσμος τέλειος—ὦ χαρά!

Γυναῖκες κι' ἄντρες μὲ σοφία, μ' ἀθωότητα, μὲ τῆς ὑγείας τὴν εὐλογία—παντοῦ χαρά!

Βάχια παντοῦ—γέλια καὶ θόρυβος—χαρά!

Ἡ θλίψη, ὁ πόλεμος, ὁ πόνος, πᾶνε—οἱ ἀνισότητες ἀπέθαναν τῆς Γῆς—μόνο ἡ χαρὰ τώρα ἀπομένει.

Ὁ Ὁκεανὸς μιὰ ἀπέραντη χαρὰ—χαρὰ κι' ὁ ἀγέρας!

Χαρά! Χαρά! στὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλευθερίᾱ καὶ στὴ λατρεία!

Χαρά καὶ μέσα στῆς ζωῆς τὴν ἔκσταση!

Χαρά ἡ ζωὴ! Χαρά ἡ ἀνάσα!

Χαρά! Χαρά! Παντοῦ ἡ Χαρά!